

HELDEN VAN HET EK 2021

Hazard

Matt en Tom Oldfield

Helden van het EK 2021

Hazard

Horizon

Voor Noah en Nico,
de toekomstige aanvalslinie van Southampton

Inhoud

1 – Chelsea kampioen	9
2 – Een voetbalfamilie	15
3 – De indringer	21
4 – Een hoger niveau	27
5 – De gebroeders Hazard	33
6 – Geboeid door Frankrijk	39
7 – Een Belgische legende is onder de indruk	45
8 – Natacha	51
9 – In de voetsporen van zijn helden	57
10 – De nieuwe Messi	63
11 – Lesje geleerd I	71
12 – De pizza van Pino	77
13 – Belofte van het jaar	83
14 – Bewierookt door Zidane	89
15 – Lesje geleerd II	95
16 – Drie op een rij	101
17 – Het laatste seizoen in Lille	107
18 – Opgejaagd door Chelsea	113
19 – Welkom in de Premier League	119

20 – <i>The Special One</i>	127
21 – De Belgen in Brazilië	135
22 – Edens topseizoen	143
23 – Speler van het Jaar	149
24 – Moeilijke jaren	155
25 – Het WK 2018	161
26 – De droom komt uit	165
Palmares	169
Quiz	171

Chelsea kampioen

Stamford Bridge, LONDEN, 3 mei 2015

Eden, Eden, Eden, Eden, Eden, Eden... EDEN HAZARD!

Come on Chelsea!

Aan het einde van de eerste helft speelde Willian de bal met een hakje naar Eden, die de zestien op snelheid in dook. Zoals altijd werd hij gedekt door twee verdedigers. Met een schijnbeweging probeerde hij er voorbij te geraken, maar ze legden hem neer. Vanaf de grond keek hij hoopvol naar de scheidsrechter. Penalty!

Cesc Fabregas hielp hem overeind en zei: 'Zodra jij op de verdedigers afstormt, kunnen ze maar één ding: een overtreding maken!'

Het leed geen twijfel wie bij Chelsea de penalty ging nemen. Eden was erg trots op zijn onfeilbaar palmares

als elfmetertrapper en wilde dat zo houden. Iedereen verwachtte dat hij de stand op 1-0 zou brengen.

Terwijl hij met de handen in de zij op het fluitsignaal van de scheidsrechter wachtte, moest hij terugdenken aan wat aanvoerder John Terry voor de wedstrijd had gezegd: 'Als we vandaag winnen, winnen we ook de Premier League-titel.' Het publiek op Stamford Bridge was muisstil; iedereen beseftte hoe belangrijk deze goal was. Gelukkig voelde Eden geen enkele druk.

De doelman sprong van links naar rechts op zijn doellijn om Eden in de war te brengen. Eden nam een aanloop en trapte de bal naar de rechterhoek. Maar het schot was niet zo krachtig als normaal en ook niet ver genoeg in de hoek: de doelman kon de bal tegenhouden. Maar de bal sprong van hem weg en Eden reageerde veel sneller dan de Crystal Palace-verdedigers en kon de bal alsnog tegen het net koppen.

Goooooooooaaaaallllll!!!!!!

Eden veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij haatte het om penalty's te missen; gelukkig had hij in de rebound toch nog weten te scoren. Ook op de tribunes klonk er een zucht van verlichting; Chelsea was nog altijd op weg om kampioen te worden. Nemanja Matic tilde Eden de lucht in en Didier Drogba gaf hem een dikke knuffel.

'We hebben het later nog wel over die afgrijselijke penalty', grapte hij. 'Maar nu hebben we nog vijfenveer-

tig minuten om de Premier League-titel binnen te halen!’

Bij het laatste fluitsignaal stond iedereen feest te vieren. De hoofdcoach van Chelsea, José Mourinho, feliciteerde de rest van zijn staf, eigenaar Roman Abramovich stak zijn vuisten in de lucht van pure pret en de spelers vlogen elkaar in de armen en vormden een grote cirkel. Eden was hun ster, maar ook de andere spelers van het team hadden er een geweldig seizoen op zitten.

‘We hebben het geflikt!’ riep Eden naar Cesc. ‘We zijn kampioen!’

Getooid met Chelsea-petjes en -sjaals renden ze naar het vak met de fanatiekste supporters en gaven elk van hen een staande ovatie. Eden hield ervan om de fans te entertainen en ze hielden van hem, ook daardoor. Ze bleven maar zingen:

*Blue is the colour, football is the game,
We're all together and winning is our aim.*

Aanvoerder John Terry liep naar Eden en pakte hem stevig vast.

‘Wat een seizoen!’ lachte hij. ‘Gelukkig hadden we de beste speler van de Premier League in ons team!’

Het was het gelukkigste moment in Edens leven tot dan. De Franse landstitel winnen met Lille was ook mooi geweest, maar de Premier League was de grootste competitie in de wereld.

Eden zocht zijn vrouw Natacha op en kuste haar. Zijn familie betekende alles voor hem en hij was dolblij dat ze dit moment met hem konden delen. Hij nam zijn zoon-tjes mee het veld op; ze hadden allemaal een Chelsea-shirt aan met hun naam op de rug, boven het nummer 10 van Eden. Met Yannis aan zijn hand en Leo in zijn armen liep hij een ereronde terwijl de supporters zijn naam bleven scanderen. Het was een moment dat Eden nooit zou vergeten.

Toen ze met zijn drieën ook de ouders en de broers van Eden in het publiek zagen zitten, wuifden ze uitbundig. Eden was opgegroeid in een echte voetbalgekke familie. Die vormde de perfecte startplek voor zijn carrière en hij was heel dankbaar voor hun jarenlange steun gedurende al die jaren.

Er was nog één persoon die Eden moest bedanken.

‘Je hebt me zoveel geleerd,’ zei hij tegen Mourinho, ‘dankzij jou speel ik nu het beste voetbal in heel mijn leven.’

‘Dat komt niet door mij’, antwoordde Mourinho bescheiden. ‘Dat komt door jezelf en al het harde werk dat je er hebt in gestoken. Feliciteer jezelf maar en geniet ervan!’

Hij had gelijk: Eden had heel hard gewerkt om zijn critici lik op stuk te geven en aan te tonen dat hij wél een teamspeler, wél een leider was. Zijn techniek was altijd al fenomenaal geweest, maar hij had daar nu ook nieuwe

belangrijke elementen aan toegevoegd: kracht, doorzettingsvermogen en consistentie. De supporters konden nu tijdens bijna elke wedstrijd rekenen op zijn magische momenten.

Het was een fantastische maar soms ook moeilijke weg geweest, een reis die begonnen was in een achtertuin in België en die geleid had naar wat hij geworden was: het grootste jeugdtalent van Europa en nu kampioen van de Premier League, en ook nog eens Speler van het Jaar. Maar Eden had genoten van elk moment en keek al uit naar wat er verder zou gebeuren...

Een voetbalfamilie

‘Eden! Eden!’ riep oma Nicole opgewonden door het huis. Opa Francis was met zijn kleinzoon aan het voetballen in de tuin. Eden was nog maar twee jaar oud, maar hij kon al stevig tegen een bal trappen. Alleen kon hij zijn schot nog niet echt richten: zijn opa moest de bal geregeld tussen de bloemen en planten vandaan halen.

Oma Nicole had net Thierry aan de lijn gehad, Edens vader. ‘Eden, kom snel, we moeten naar het ziekenhuis. Het is tijd om je nieuwe broertje te begroeten!’

Eden wist niet zo zeker of hij wel een broertje wilde. Tot nu toe was hij altijd de ster in huis geweest; alle aandacht van zijn ouders en grootouders ging naar hem. Maar nu moesten zij natuurlijk voor die nieuwe baby zorgen en zouden ze dus minder tijd hebben om met hem

te voetballen. Eden ging in het gras zitten en weigerde in beweging te komen.

‘Kijk je er niet naar uit om hem te zien?’ vroeg opa Francis, terwijl hij hem optilde en mee naar binnen nam om zich klaar te maken.

‘Nee!’ antwoordde Eden, en hij schudde heftig met zijn hoofd.

In het hospitaal toonde Edens vader trots zijn nieuwe zoon. Wat was hij klein!

‘Eden, dit is je broer Thorgan’, zei Thierry. ‘Is hij niet schattig? Een paar jaar geleden was jij ook zo klein!’

Carine merkte dat haar oudste zoon niet zo blij was met de nieuwkomer. ‘Kijk niet zo sip, straks kunnen jullie samen voetballen.’

‘Nog één kind erbij en jullie kunnen al partijtjes 5 tegen 5 spelen!’ grapte opa Francis.

Voetbal was de grote passie in de familie Hazard. Thierry en Carine waren allebei profvoetballer geweest. Thierry had het zelfs tot het Belgische nationale team geschopt en Carine had gespeeld tot ze zwanger was van Eden. Er slingerden altijd voetballen rond in huis en de familie woonde vlak naast de voetbalclub La Louvière, de derdeklasser waar Thierry nog altijd speelde. Gelukkig hield Eden evenveel van voetbal als zijn ouders.

‘Eden, wil je mee naar de wedstrijd van papa gaan kijken?’ vroeg Carine terwijl ze het ontbijt klaarmaakte.

Hij was nu vier jaar oud en oud genoeg om mee op de tribune te gaan zitten.

‘Ja!’ riep Eden onmiddellijk. Hij keek al maanden uit naar dit moment. Hij had zelfs al zijn eigen groen-witte voetbalshirt met ‘Hazard’ op de rug. Hij popelde om het aan te trekken.

‘Oké, dan past oma Nicole op Thorgan’, zei Carine. ‘En wij gaan supporteren voor papa!’

Vanuit hun tuin konden ze altijd al het geluid van de massa horen op wedstrijddagen, maar binnen in het Tivoli Stadion, dat was iets heel anders! Het was geen groot stadion, maar de 13.000 supporters konden best voor veel lawaai zorgen. Eén keer had papa Thierry Eden al eens meegenomen op het veld om een paar balletjes te trappen. Voor die kleine jongen leek het wel het grootste voetbalveld ter wereld.

‘Eden, kan je papa zien?’ vroeg Carine toen het team aan de opwarming was begonnen. Ze liet hem op zijn stoel staan, zodat hij een beter uitzicht had. Hij droeg zijn volledige La Louvière-outfit: truitje, broek en sokken. Hij wilde ook graag zijn echte voetbalschoenen, mét noppen, aandoen, maar daar had Carine een stokje voor gestoken.

‘Ja, daar is hij!’ antwoordde hij, en hij wees zijn papa aan op het veld. ‘Papa!’ gilde hij luidkeels. Thierry draaide zich om en wuifde naar hem. Eden was apetrots dat zijn vader een van de sterren van het team was.

Heel de wedstrijd lang hield Eden zijn vader nauwkeurig in de gaten. Hij was niet meer de snelste speler, maar hij was beheerst aan de bal en kon uitstekende passes geven aan zijn teamgenoten. En hij kon ook uitstekende tackles plaatsen.

‘Waarom schiet papa niet naar de goal?’ vroeg Eden bij de rust.

‘Papa is geen aanvaller, schat. Ik was vroeger wel aanvaller en heb wél veel goals gescoord’, antwoordde Carine lachend. ‘Papa verdedigt zijn eigen goal vanuit het middenveld en probeert voorzetten te geven naar de aanvallers.’

‘Wanneer kan ik eens naar jou komen kijken?’ was Edens volgende vraag. ‘Want ik hou van doelpunten!’

‘Sorry, jongen, ik speel niet meer’, zei Carine, en ze schudde met haar haar. ‘Maar jij zat al drie maanden in mijn buik toen ik nog speelde. En dankzij jou heb ik nog veel goals gemaakt. Maar nu heb ik geen tijd meer, met twee bengels als jullie!’

Eden genoot van zijn eerste voetbalmatch. La Louvière won niet, maar Thierry speelde een goede wedstrijd en na het laatste fluitsignaal kwam hij de tribune op om zijn gezin te groeten.

‘Heb je ervan genoten?’ vroeg hij. Hij was helemaal bezweet en buiten adem. Zijn shirt en zijn knieën zaten onder de modder.

‘Ja!’ riep Eden met een grote lach op zijn gezicht.

‘Wil je nog even het veld op lopen met mij? Ik moet de supporters nog bedanken en dat kan jij samen met mij doen.’

Eden nam dat aanbod gretig aan en liep met zijn vader naar de fans. Hij wuifde en klapte in zijn handen. De fans vonden het geweldig en juichten hem toe. Hij voelde zich een held. Het was de gelukkigste dag in zijn jonge leven.

‘Op een dag speel ik ook voor een grote club, zoals jij!’ zei hij tegen Thierry toen ze samen naar de kleedkamer liepen. Hij mocht kennismaken met alle andere spelers en ook met de trainer. Hij voelde zich al een van de jongens.

‘Als je hard werkt, kan je zelfs voor een nog grotere club spelen’, antwoordde zijn vader.

Wat een fantastisch idee! Eden droomde ervan om voor miljoenen fans te spelen en veel, heel veel goals te maken. Hij wilde de beste speler van de wereld worden. Hij kon niet wachten om terug naar hun tuin te gaan en te oefenen.